

Ο Ιησούς ως ιατρός των ψυχών και των σωμάτων

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στην Καινή Διαθήκη το ζήτημα της ασθένειας και τις θεραπείας καταλαμβάνει ένα πολύ σημαντικό χώρο στις ευαγγελικές και αποστολικές περικοπές. Μια από τις βασικές ιδιότητες του Ιησού Χριστού

είναι εκείνη του ιατρού των ψυχών και των σωμάτων.

Πριν από τη σάρκωση του Λόγου ο Θεός θεωρείται «ο *ιώμενος πάσας τας νόσους*» [\[1\]](#). Στην Κ.Δ. συναντά κανείς πλειάδα χωρίων που δηλώνουν ξεκάθαρα ότι πρόκειται για γιατρό [\[2\]](#) και αναφέρονται εκτενώς σε αυτή Του τη δράση. Καμία άλλη εικόνα Του δεν κυριάρχησε στη χριστιανική παράδοση, όσο αυτή του ιατρού. Είναι για τους ανθρώπους της εποχής Του ο σωτήρας του κόσμου. Ήρθε ως σωτήρας των φτωχών και γιατρός όσων νοσούν στο σώμα και στην ψυχή, ως ελευθερωτής και μεσσίας και όχι σαν τους μάγους που παρουσιάζονταν τα προηγούμενα χρόνια κάνοντας «θαύματα» και «θεραπείες». Στάλθηκε από τον Θεό για να θεραπεύσει τους ανθρώπους από τις συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος και να αποκαταστήσει την κοινωνία τους με τον Θεό. Σε όλη την ευαγγελική παράδοση ο Χριστός παρουσιάζεται να δίνει, σε σύγκριση με το Μωσαϊκό Νόμο, προτεραιότητα στην ανθρώπινη υγεία, και γενικά στην αποκατάσταση της ακεραιότητας της δημιουργίας του Θεού, μη διστάζοντας ακόμη και να τον παραβιάζει.

Όλοι οι Πατέρες βλέπουν στο πρόσωπο του Ιησού έναν γιατρό που ήρθε ανάμεσα στους ανθρώπους για να θεραπεύσει κάθε νόσο, επακόλουθη του προπατορικού αμαρτήματος, και να φέρει μέσα από την ίαση τη σωτηρία [\[3\]](#). Η ίαση από την κάθε είδους νόσο δεν είχε μόνο το ορατό και από αποτέλεσμα αλλά συνδεόταν άμεσα με την αποκατάσταση της ελευθερίας των ανθρώπων, της ειρήνης, της δικαιοσύνης και της κατάργησης των άδικων κοινωνικών δομών.

Συμπεραίνουμε δηλαδή ότι η θεραπευτική παρέμβαση και τα αποτελέσματα αυτής, δεν είχαν μόνο εξατομικευμένο χαρακτήρα αλλά και συλλογικό. Κατ' επέκταση, λοιπόν, η βαθύτερη σημασία των μυστηρίων της Εκκλησίας, με τα οποία συμβολικά συνεχίζεται το έργο της *ιάσεως και θεραπείας*, της σωτηρίας δηλαδή του κόσμου, δεν είναι η ατομική σωτηρία μεμονωμένων ατόμων, αλλά ολόκληρης της ανθρωπότητας όπως την προσλαμβάνει ο Χριστός στο σώμα Του, την Εκκλησία [\[4\]](#).

Με την ένωση των δύο φύσεων, της ανθρώπινης και της θείας, στο πρόσωπο του Ιησού, ο ένσαρκος Λόγος παρέχει ίαση ενώ και ο ίδιος νοσεί εξαιτίας της ανθρώπινης φύσης του. Άλλωστε για τη θεραπεία του πεπτωκότος ανθρώπου προσέλαβε ο Χριστός την ανθρώπινη φύση του, την οποία προσέλαβε κινούμενος από αγάπη για τους ανθρώπους. Προσέλαβε και ανέλαβε τις συνέπειες της αμαρτίας και τα ανθρώπινα πάθη, αλλά όχι τη ροπή προς την αμαρτία, για να τα καταλύσει και να απελευθερώσει τους ανθρώπους. Η θεραπεία της ανθρώπινης φύσης πραγματοποιείται καθόλη τη διάρκεια της αποστολής του στη γη μέσω των ενεργειών του. Με την ανεπηρέαστη στάση που κράτησε απέναντι στους

πειρασμούς του διαβόλου ελευθέρωσε τον άνθρωπο. Κυρίως όμως με το θάνατό Του πεθαίνει οριστικά ο παλιός άνθρωπος και μαζί καταλύονται η αμαρτία, η φθορά και ο θάνατος. Το απολυτρωτικό έργο του Χριστού είναι αναδημιουργικό και όχι δημιουργικό[5]. Όλες οι ασθένειες φθίνουν και εξαφανίζονται, η ανθρώπινη ύπαρξη αποκτά πλήρη υγεία και οι δυνάμεις του ανθρώπου προσανατολίζονται προς το Θεό. Θα πρέπει να τονιστεί ότι ο Χριστός δεν είναι γιατρός μόνο της ανθρώπινης φύσης γενικά αλλά και κάθε προσώπου που στρέφεται σε αυτόν για βοήθεια.

Σε αντίθεση με τις ανθρώπινες μεθόδους θεραπευτικής, οι οποίες είναι προσωρινές και δε θεραπεύουν ολόκληρη την ανθρώπινη ύπαρξη, ο Χριστός παρέχει θεραπεία για κάθε νόσημα και δίνει ποιότητα ζωής. Είναι γιατρός εύσπλαχνος και προσφέρει φροντίδα και περίθαλψη σε όλους τους ανθρώπους χωρίς να αποκλείει κάποιον από τη σωτηρία Του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Ψαλμ. 102, 3.

[2] Α. Ιωαννίδης, *Η ιατρική στην Κ.Δ και στους Πατέρες της Εκκλησίας*, Θεσσαλονίκη, 1992, σελ. 36.

[3] Jean Claude Larchet, *Η θεραπευτική των πνευματικών νοσημάτων*, τομ. Α', Αποστολική Διακονία, Αθήνα, 2008, σελ. 441.

[4] Π. Βασιλειάδης, «Ο Ιησούς Χριστός ιατρός των ψυχών και των σωμάτων»,
στην ιστοσελίδα
www.ecclesia.gr/greek/HolySynod/commitees/liturgical/vasileiadis_psychi.pdf

[5] Jean Claude Larchet, *Η θεραπευτική των πνευματικών νοσημάτων*, τομ. Α', Αποστολική Διακονία, Αθήνα, 2008, σελ. 460.

Παρατήρηση: Η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ συνεχίζει την παρουσίαση - υπό τη μορφή σειράς άρθρων - της διπλωματικής εργασίας "Η Βιοηθική Θεώρηση της Προληπτικής Ιατρικής" που εκπόνησε η θεολόγος Δήμητρα Μπότσαρη υπό την επίβλεψη του καθηγητή π. Βασίλειου Καλλιακμάνη, στη θεολογική σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.